

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 398/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou, Bratislavská 354/32, Dubnica nad Váhom, v mene ktorej koná advokát JUDr. Jozef Podoba, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 2454/1997 a jeho uznesením č. k. 1 Er 2454/1997-47 z 22. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej

len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 2454/1997 a jeho uznesením č. k. 1 Er 2454/1997-47 z 22. októbra 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že napadnutým rozhodnutím (ktoré mu bolo doručené 16. novembra 2015) okresný súd zamietol jeho námietky proti ďalším trovám exekúcie, čím porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy. Zároveň okresný súd porušil aj jeho základné právo na „*prejednanie veci spravodlivo a v primeranej lehote*“ podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože námietky proti ďalším trovám exekúcie podal 19. júna 2014, no okresný súd o nich rozhodol až 22. októbra 2015.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že *«okresný súd pripustil do konania namiesto oprávneného [redacted] v zast. [redacted] (viď oznámenie okresného súdu zo dňa 21. 05. 2014) spoločnosť [redacted] [redacted], zrejme nie zákonným spôsobom, pretože táto spoločnosť s predmetnou pohľadávkou nemá nič spoločného a o zmene na strane oprávneného som nebol vôbec vyrozumieť.*

Nie je pravda čo tvrdí právny zástupca vo vyjadrení zo dňa 13. 05. 2014, že „Pohľadávka bola súdnym exekútorom prihlásená do dedičského konania.“ Ako dôkaz prikladám predvolanie notára zo dňa 31.07.2008 so súpisom majetku, kde bola prihlásená iba pohľadávka spoločnosti [redacted] a to právnym zástupcom [redacted]. Právny zástupca spoločnosti [redacted] opomenul vo vyjadrení uviesť, že exekúcia počas života mojej zosnulej manželky trvala 9 rokov. Z obsahu uvedeného vyjadrenia vyplýva, že exekútor zrejme čakal na jej smrť. Napokon ani v oznámení Okresného súdu v Považskej Bystrici súdnej exekútorke zo dňa 10. 05. 2012 sa o tejto pohľadávke neuvádza ani slovo. V tomto oznámení je uvedené iba ustanovenie § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v uznesení okresného súdu, ktoré z väčšej časti obsahuje iba citácie zákonných ustanovení sa zrejme zámerne opomína, že Občiansky zákonník platí celý a má aj ustanovenie § 579 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý stanovuje, že: „smrťou dlžníka povinnosť nezanikne, ibaže jej obsahom bolo plnenie, ktoré mal osobne vykonať dlžník.“

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že predmetná pohľadávka nemohla byť uplatnená z dôvodu premlčania práva na jeho uplatnenie.

Na svoju argumentáciu ako dôkaz prikladám fotokópiu úradného záznamu spísaného na Okresnom súde v Považskej Bystrici dňa 13. 11. 2013 ako sťažnosť na postup súdneho exekútora a tiež okresného súdu, v ktorom uvádzam zákonné dôvody, ktoré ma k podaniu sťažnosti viedli a ktoré okresný súd odmietol.

Upozorňujem, že ak okresný súd na strane 3 v poslednej vete odseku 2 predmetného uznesenia tvrdí, že zákonom nie je stanovená maximálna doba výkonu rozhodnutia, po uplynutí ktorej by musel exekúciu zastaviť, potom nerešpektuje čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Primeranosť lehoty bola stanovená aj v rozhodnutí ESLP zo dňa 25. 06. 2013 v prípade Csáko proti SR. Aj na tieto skutočnosti som okresný súd upozornil vo svojom podaní formou úradného záznamu dňa 13. 11. 2013, čo však okresný súd opätovne ignoroval.

Nakoľko okresný súd uznesením rozhodol bez možnosti podania riadneho opravného prostriedku nemám inú možnosť nápravy ako podať túto ústavnú sťažnosť.

Dlhoročný stres spôsobený aj týmto konaním mal nemalý podiel na zhoršení môjho zdravotného stavu, keď moja invalidita bola posúdená na 90 %. Z tohto dôvodu žiadam priznať aj nemajetkovú ujmu v sume 15.000,- €.».

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1, 4 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Považskej Bystrici porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 Er/2454/1997-47 zo dňa 22. 10. 2015 sa zrušuje a exekučné konanie sa zastavuje z dôvodu premlčania práva na jeho uplatnenie.

3. Za zistené porušenie čl. 46 ods. 1, 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru priznáva Ústavný súd SR [REDAKOVANÉ] 15.000,- € z titulu nemajetkovej ujmy a sumu 500,- € ako náhradu nákladov výdavkov a

tieto poukazuje na číslo účtu [REDACTED]

4. Exekútorský úrad [REDACTED] so sídlom [REDACTED]

[REDACTED] je povinný vrátiť celú sumu doposiaľ zrazenú z vdoveckého dôchodku sťažovateľa

[REDACTED] a úroky z omeškania a tieto poukázať na číslo účtu [REDACTED]

5. Právnemu zástupcovi sťažovateľa JUDr. Jozefovi PODOBOVI, advokát, Advokátska kancelária 018 41 Dubnica nad Váhom, Bratislavská 354/32 sa priznáva náhrada trov právneho zastupovania v sume 303,16- € špecifikované v prílohe a tieto sa poukazujú na číslo účtu [REDACTED]

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní uznesením odmietnuť bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd poukazuje aj na zásadu viazanosti petitom návrhu na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde). Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Preto môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Uvedené platí najmä v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že napadnutým rozhodnutím okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a že okresný súd porušil aj jeho základné právo na „*prejednanie veci spravodlivo a v primeranej lehote*“ podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže o jeho námietkach proti ďalším trovám exekúcie podaných 19. júna 2014 rozhodol až 22. októbra 2015.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že k porušeniu označeného základného práva napadnutým rozhodnutím okresného súdu malo dôjsť z dôvodu, že okresný súd podľa sťažovateľa nie zrejme zákonným spôsobom pripustil do konania namiesto oprávneného [REDAKOVANÉ] v zast. [REDAKOVANÉ], spoločnosť [REDAKOVANÉ], ako aj tým, že aj napriek tvrdeniu súdneho exekútora, že pohľadávka, ktorá je predmetom konania, bola prihlásená do dedičského konania, sťažovateľ je toho názoru, že táto pohľadávka nemohla byť uplatnená z dôvodu premlčania práva na jej uplatnenie.

Okresný súd napadnutým rozhodnutím zamietol námietky sťažovateľa proti ďalším trovám exekúcie a svoje rozhodnutie odôvodnil takto: „... *Povinný podal námietky proti ďalším trovám exekúcie, ktoré odôvodnil tým, že aj v tomto prípade je postup exekútora v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ustanovením § 36 ods. 5 Ex. por. a § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka.*

Vzhľadom na skutočnosť, že upovedomenie o ďalších trovách exekúcie bolo povinnému doručené dňa 17. 06. 2014 a námietky boli povinným podané osobne dňa 19. 06. 2014, boli námietky povinného proti ďalším trovám exekúcie podané v zákonnej lehote...

Z upovedomenia o ďalších trovách exekúcie sp. zn. EX 342/2013 zo dňa 27. 05. 2014 bolo zistené, že súdny exekútor upovedomil účastníkov konania o vzniku ďalších trov exekúcie vo výške 368,28 eur, ktoré pozostávajú zo sumy 107,36 eur ako ďalších trov právneho zastúpenia v exekúcii, 0,90 eur ako hotových výdavkov [REDAKOVANÉ] súdneho exekútora, 29,08 eur ako hotových výdavkov [REDAKOVANÉ] súdneho exekútora, 148,32 eur ako ďalšej odmeny vo výške 20 % z vymáhanej sumy, 82,62 eur ako DPH vo výške 20 %.

Po preskúmaní spisového materiálu súd dospel k záveru, že námietky povinného proti ďalším trovám exekúcie sú nedôvodné. Povinný v námietkach nenamietal výšku vyčíslených ďalších trov exekúcie, len uviedol, že súdny exekútor koná v rozpore s čl. 2 ods.

2 ÚSR, k čomu súd uvádza, že v predmetnom exekučnom konaní bol v súlade so zákonom č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok v znení neskorších predpisov poverený vykonaním exekúcie súdny exekútor [REDAKOVANÉ], ktorému bol odo dňa 19. 02. 2013 z dôvodu zániku jeho funkcie ustanovený náhradník – [REDAKOVANÉ], ktorý predmetnú exekúciu od toho času vykonáva. Poverený súdny exekútor vykonáva predmetnú exekúciu v súlade so zákonom č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok v znení neskorších predpisov. Námieta proti postupu súdneho exekútora pri vykonávaní exekúcie nie je predmetom skúmania súdu, nakoľko nie je ani dôvodom na vylúčenie súdneho exekútora z vykonávania exekúcie.

K námietke povinného v súvislosti s tvrdeným konaním súdneho exekútora v rozpore s § 36 ods. 5 Ex. por. a § 100 a nasl. Obč. zák. súd uvádza, že predmetné exekučné konanie nebolo prerušené. Po úmrtí pôvodnej povinnej exekúcia naďalej pokračovala, pričom právnym nástupcom povinnej sa stal [REDAKOVANÉ]. Taktiež nedošlo ani k premlčaniu v súvislosti s popretím pohľadávky v dedičskom konaní, nakoľko ako už súd uviedol v uznesení č. k. 1 Er/2454/1997-30 zo dňa 05. 03. 2014, popretie pohľadávky má tie právne následky, že táto nemohla byť pojatá ako pasívum pohľadávky do dedičského rozhodnutia s tým, že len prípade, ak by táto pohľadávka nebola priznaná rozhodnutím súdu, by bolo povinnosťou oprávneného podľa § 175y O. s. p. domáhať sa svojho nároku súdnou cestou. V danom prípade však nie je potrebné, aby sa veriteľ proti dedičovi domáhal zaplatenia vymáhaného dlhu novou osobitnou žalobou, nakoľko vymáhaná pohľadávka bola judikovaná a aj napriek tomu, že nebola zahrnutá do pasív dedičstva po poručiťovi prechádza priamo zo zákona na dedičov. Z uvedeného dôvodu nedošlo k porušeniu § 112 Obč. zák. Taktiež nedošlo k premlčaniu ani podľa § 110 ods. 1 Obč. zák., nakoľko exekučný titul, na základe ktorého sa vedie predmetná exekúcia, nadobudol vykonateľnosť dňa 23. 01. 1997. Od uvedeného dátumu začala podľa § 110 ods. 1 Obč. zák. plynúť premlčacia lehota v trvaní desať rokov a táto uplynula dňa 23. 01. 2007. Vzhľadom na skutočnosť, že dňa 06. 08. 1997 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, t. j. pred uplynutím premlčacej doby, nedošlo k premlčaniu pohľadávky a tým ani nenastala okolnosť, ktorá by bránila vymáhatel'nosti nároku. Súd poukazuje na skutočnosť, že na vykonanie súdneho rozhodnutia, ktorým bol priznaný vymáhaný nárok, nie je zákonom stanovená prekluzívna

lehota, t. j. maximálna doba výkonu rozhodnutia, po uplynutí ktorej by musel súd exekúciu zastaviť.

Na základe uvedených skutočností súd dospel k záveru, že námietky povinného proti ďalším trovám exekúcie sú nedôvodné a tieto zamietol.“

V nadväznosti na námietku sťažovateľa týkajúcu sa premlčania vymáhanej pohľadávky ústavný súd poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutie, a to uznesenie sp. zn. III. ÚS 166/2015 z 28. apríla 2015, v rámci ktorého ústavný súd preskúmal uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23 CoE 104/2014-44 z 30. júla 2014 v spojení uznesením okresného súdu č. k. 1 Er 2454/1997-30 z 5. marca 2014, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie, v ktorých sa všeobecné súdy podrobne zaoberali aj otázkou premlčania vymáhaného nároku, pričom ústavný súd konštatoval, že *„krajský súd interpretoval a aplikoval príslušné hmotnoprávne aj procesné právne normy spôsobom, ktorý zodpovedá ich účelu. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom v okolnostiach daného prípadu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia týchto právnych predpisov krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje. Z uvedeného dôvodu odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 a 4 z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.“*

Keďže okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odkazuje aj na uznesenie okresného súdu č. k. 1 Er 2454/1997-30 z 5. marca 2014, ústavný súd nevidel dôvod opätovne sa zaoberať námietkou premlčania vymáhanej pohľadávky.

Vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľa týkajúcej sa zmeny na strane oprávneného, ústavný súd zastáva názor, že ani táto námietka sťažovateľa nie je spôsobilá vyvodit' záver o porušení označeného základného práva konaním okresného súdu o námietkach sťažovateľa proti ďalším trovám exekúcie a napadnutým rozhodnutím.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už viackrát zdôraznil, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom (napr. IV. ÚS 340/04, II. ÚS 519/2012, II. ÚS 140/2013).

Jedným z dôvodov, pre ktoré môže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietnuť sťažnosť sťažovateľa, je jej zjavná neopodstatnenosť. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09).

Ústavný súd v súvislosti s obsahom námietok sťažovateľa, ktorými odôvodňuje porušenie základného práva v predmetnom konaní a napadnutým rozhodnutím okresného súdu, zastáva názor, že medzi napadnutým konaním, rozhodnutím okresného súdu a označeným základným právom nie je príčinná súvislosť, ktorá by odôvodňovala záver, aby ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol vysloviť porušenie označeného základného práva. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec ústavný súd uvádza, že predmetom napadnutého rozhodnutia okresného súdu boli ďalšie trovy exekúcie vo výške 368,28 €. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd poukazuje na § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, z ktorého okrem

iného vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustné vo veciach, v ktorých je napadnuté právoplatné rozhodnutie neprevyšujúce trojnásobok minimálnej mzdy, t. j. táto skutočnosť predstavuje vo sfére všeobecného súdnictva zákonný dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú (napr. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 33/2010, IV. ÚS 717/2013). Ak potom Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza preto do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne (IV. ÚS 431/2012). Vo veci sťažovateľa o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu celkom zjavne nejde.

2. K namietanému porušeniu základného práva na „prejednanie veci spravodlivo a v primeranej lehote“ podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní o námietkach proti ďalším trovám exekúcie

Podľa judikatúry ústavného súdu ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje ústavný súd len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05, II. ÚS 175/2015). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie označeného základného práva v čase, keď konanie o jeho námietkach proti ďalším trovám exekúcie už bolo právoplatne skončené. Okresný súd o námietkach sťažovateľa proti ďalším trovám exekúcie rozhodol 22. októbra 2015 a toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť

16. novembra 2015. Sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie označeného základného práva, bola ústavnému súdu doručená až 14. januára 2016. Vzhľadom na uvedené okresný súd v napadnutom konaní v čase doručenia sťažnosti už nemohol byť porušovateľom sťažovateľom označeného základného práva, keďže meritórne rozhodol ešte pred podaním sťažnosti, ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami obsiahnutými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2016